

Scroll down for translation:

Singapur je dokaz da mala zemlja bez prirodnih resursa, ali sa sposobnim vodstvom, može tijekom jedne generacije napraviti kvantni skok iz kluba nerazvijenih u klub najrazvijenijih država svijeta

Sposobni i nepotkupljivi mogu jamčiti uspjeh

Singapur se uspješno prilagodio fokusirajući se na industrije koje zahtijevaju obrazovaniju radnu snagu

PIŠE
MATO
NJAVRO

Lee Kuan Yew, legendarni utemeljitelj modernog Singapura i vjerojatno jedan od najvećih državnika 20. stoljeća, pod čijom se dirigentskom palicom (ili čvrstom rukom) Singapur u samo jednoj generaciji pretvorio iz siromašne zemlje Trećeg svijeta u jednu od najbogatijih i najkonkurentnijih država Prvog svijeta, preminuo je 23. ožujka 2015. u 91. godini. Iza sebe je ostavio naciju čiji je utjecaj disproporcionalan njegovoj veličini u svijetu.

Poput oaze u pustinji, Singapur se čini pomalo nestvaran. Površinom tek nešto veća od grada Zagreba, s 5,5 milijuna ljudi i bez ikakvih prirodnih resursa, ova mala otočna grad-država nema nikakve posebne preduvjete za ekonomski uspjeh. Nemaju čak ni izvor vode, pa je uvoze iz susjedne Malezije. U intervjuu koji je dao New York Timesu 2007. godine, Yew je rekao da "Singapur uopće ne bi trebao i ne može postojati". Nastavio je: "Mi nemamo elementarne sastojke potrebne da bismo bili nacija: homogenu populaciju, zajednički jezik i zajedničku kulturu".

Pa ipak, priča o modernom Singapu-

ru je priča o nevjerojatnom uspjehu. Singapur je danas četvrti najveći financijski centar svijeta (poslije New Yorka, Londona i Hong Konga). Dom je jednoj od najprometnijih svjetskih luka i drugoj najskupljoj zgradi na svijetu (Marina Bay Sands Hotel). Zemlja se može pohvaliti najefikasnijim zdravstvenim sustavom na svijetu te jednim od najboljih obrazovnih sustava, čiji su školarci već godinama pri vrhu svjetskih standardiziranih testova znanja (PISA).

Singapurska sveučilišta su u vrhu svih relevantnih svjetskih ljestvica rangiranja.

Njihovu opsesivnu fokusiranost na izvrsnost imao sam i sam prilike iskusiti tijekom svog posjeta najmlađem singapurskom sveučilištu - Singapore Management University (SMU). Vodeći ljudi sveučilišta objasnili su mi da je glavna motivacija za njegovo pokretanje bila želja vlade za uvođenjem novog igrača koji bi unio dinamiku u sustav obrazovanja kojim su do tada dominirala dva velika državna sveučilišta (National University of Singapore i Nanyang University of Technology), na svjetskoj razini prepoznata po kvaliteti. Poput bogatog europskog nogometnog kluba koji svoje igrače dovodi iz cijelog svijeta, SMU je većinu svojih profesora (60 %) doveo s najboljih svjetskih sveučilišta a za rekto-

ra su odabrali prof. De Meyera, bivšeg direktora poslovne škole sveučilišta Cambridge.

Singapur je danas izvrstan slučaj za sve koji proučavaju teorije (i prakse) ekonomskog razvoja male države bez prirodnih resursa u kontekstu otvorene, globalizirane ekonomije (zvuči poznato?). Od 1965. do 1991. godine singapurski BDP po stanovniku je porastao za nevjerojatnih 2800 %, s 500 dolara po stanovniku 1965. na 14.500 dolara 1991. godine. I nakon što je Lee Kuan Yew odstupio s premijerskog mjesta 1991. godine, sustav koji je stvorio nastavio je stvarati impresivne rezultate. Današnji BDP od oko 56.000 dolara po stanovniku svrstava Singapur među najbogatije zemlje svijeta, tik ispod plinom bogatog Katra i naftom bogate Norveške. Leejevi memoari, prikladnog imena "Iz Trećeg svijeta u Prvi", čitaju se kao jedna od onih žuto-crnih knjiga s naslovom "kako izgraditi uspješnu zemlju ni iz čega - za neznalice?"

Lee je nametnuo iznimno visoke standarde u gotovo svakoj sferi javnog života. Počevši od javnog sektora, koji je uspostavio na principima meritokracije, Lee je arhitekt sustava koji u javnu službu regrutira samo sposobne ljude, a kako bi uklonio korupciju među javnim dužnosnicima, Lee ih je

odlučio izrazito dobro platiti. S plaćom od otprilike 2,2 milijuna dolara godišnje, singapurski premijer je najplaćeniji svjetski lider. Kako izgleda ovaj sustav u praksi? Letimičan pogled na sastav današnje singapurske vlade reći će nam sljedeće: od 16 ministara, šest ih je studiralo na Cambridgeu, jedan na Imperial Collegeu u Londonu, dvoje na London School of Economics, petero ih ima magisterije Harvarda, jedan MIT-a te jedan doktorat Stanforda. Malo koja vlada na svijetu ima takav tim na čelu.

Jake, kompetentne i nepotkupljive državne institucije, u kombinaciji s gotovo manijakalnim fokusom na ekonomski rast i snažnim Leejevima vodstvom, pretvorile su Singapur u jednu od najatraktivnijih lokacija za inozemna direktna ulaganja u Aziji. Nakon što su mu druge azijske države počele konkurirati jeftinijom radnom snagom, Singapur se uspješno prilagodio fokusirajući se na industrije s većom dodanom vrijednosti, koje zahtijevaju obrazovaniju radnu snagu.

Zapadni mediji često su kritizirali Leeja Kuana Yewa zbog nedostataka slobode govora i kontrole medija, kao i zbog praktički jednostranačkog sustava koji je razvio u Singapuru.

Njegov utjecaj često je prelazio granice Singapura. Kada je Deng Xiaoping, nakon što je uvidio katastrofalne rezultate Maove kulturne revolucije, raskrstio s komunizmom i odlučio reformirati Kinu, trebao mu je novi, kapitalistički ekonomski model, no onaj koji bi bio primjenjiv u kineskom kontekstu. Krajem sedamdesetih godina prošlog stoljeća, Deng je posjetio Singapur te mu je tijekom tog posjeta Lee Kuan Yew pokazao što su sve uspjeli postići u relativno malo vremena i uvjeriti ga da bi takav model mogao funkcionirati i u Kini. Impresioniran svime što je vidio u Singapuru, Deng se vratio u Kinu i započeo reforme koje su u sljedećih 30 godina pridonijele izlasku više od 600 milijuna ljudi iz siromaštva.

Što možemo naučiti iz singapurskog iskustva?

Kao prvo, sudbina nacije uvelike ovisi o kvaliteti vodstva koje ima. Singapur je dokaz da mala zemlja bez prirodnih resursa, s kompetentnim i nepotkupljivim vodstvom, može tijekom jedne generacije napraviti kvantni skok iz kluba nerazvijenih u klub najrazvijenijih država svijeta. Drugo, singapurski model pokazao je da je za prosperitet nacije mnogo važniji pragmatični pristup rješavanju problema i iskrena komunikacija s građanima nego trenutačna ideologija vlastodržaca. ●

* autor je prodekan za Međunarodnu suradnju na Zagrebačkoj školi ekonomije i menadžmenta

Publication: Jutarnji list (Evening edition), p 32, A3

Date: 2 April 2015

Headline: Being competent and incorruptible can guarantee success

Lee Kuan Yew, Singapore's legendary founder and probably one of the greatest statesman of the 20th century, under whose leadership Singapore made the jump from a poor, 'third world country' to one of the richest and most competitive countries of the 'first world', has passed away on 23rd of March 2015.

He is survived by his legacy, a modern city-state Singapore, country whose influence globally is disproportionate to its size.

Like an oasis in a desert, Singapore feels somewhat unreal. Marginally larger than the city of Zagreb, with roughly 5,5 million people and virtually no natural resources, this small city-state lacks typical prerequisites for economic prosperity and development. LKY himself made that clear in his interview to the New York Times in 2007, when he said: "... we don't have the ingredients of a nation, the elementary factors: a homogeneous population, common language, common culture and common destiny."

However, the Singapore story is the story of incredible success. Nowadays, Singapore is the 4th largest financial centre in the world (after New York, London and Hong Kong). Its port is the second busiest in the world and it is home to the world's second most expensive building in the world (Marina Bay Sands Hotel). This small city-state is home to the world's most efficient healthcare system and its education system is one of the best in the world, as evidenced by the fact that Singapore's pupils top overall rankings in PISA tests. Not to mention that Singapore's universities fall in the category of world's top universities.

I personally had the opportunity to experience Singapore's, almost compulsive, dedication to excellence, during my visit to one of the youngest Singapore's university – the Singapore Management University (SMU). In discussion with my colleague from SMU, I discovered that the motivation behind SMU's founding was the desire of the government to inject an extra dose of competition and dynamics into Singapore's higher education system, which at that time was dominated by the National University of Singapore and Nanyang Technological University (both of these institutions recognised globally for their excellence). From inception, SMU behaved as a top European football club, sourcing its talent from all over the world and building its faculty team from the best people, wherever they came from. Nowadays, more than half of SMU's faculty is international, while the President of SMU, Professor De Meyer, is a former dean of University of Cambridge Business School.

Today, Singapore is an excellent case study for anyone interested in studying the theory (or practice) of economic development of a small, resourceless state, in the context of open, globalised economy (sounds familiar?). From 1965 until 1991, Singapore's GDP per capita grew from \$500 to \$14,500 in 1991. Even after Lee Kuan Yew stepped down as the PM, the system he created continued delivering impressive results. Today's GDP per capita of around \$56,000 puts Singapore just below gas-rich Qatar and oil-rich Norway. Lee Kuan Yew's memoirs, conveniently titled "From Third World to First" is the closest thing to one of those yellow-black manual books titled "How to build a successful nation from scratch – for dummies".

Lee set very high standards in almost any sphere of public life. Lee was an architect of a system that introduced the concept of meritocracy in the public service which meant – only the most able candidates would be recruited, and they would be compensated as if they were working in the private sector. The idea behind this was to remove any incentives for corruption. How does this look in practice? With an annual salary of around \$2.2 million, Singapore's prime minister is the world's best paid leader. A short glance at the credentials of current Singaporean government reveals some impressive information: out of 16 ministers, six studied at Cambridge, one at Imperial College, two studied at the London School of Economics, five ministers have Masters Degrees from Harvard, one from the MIT and one minister has a PhD from Stanford University. Few (if any) governments in the world are led by people with such credentials.

Strong, competent and incorruptible institutions, combined with almost maniacal focus on economic growth and Lee's visionary leadership have transformed Singapore into one of the most attractive locations for foreign direct investments. After other South East Asian countries started competing with Singapore on low wages, Lee was successful in refocusing Singapore on higher-value adding products and services, which require more educated workforce.

Western media often criticised Lee for curbing the freedom of speech and for creating a political system almost completely dominated by one party.

Lee Kuan Yew's influence often transcended Singapore's borders. Deng Xiaoping, after witnessing the catastrophic effects of Mao's Cultural Revolution, realised that China needed to reform itself if it wanted to prosper. He found himself in dire need for an economic development model that would suit China's context. During his visit to Singapore in the late 70s, Deng was impressed with everything Lee Kuan Yew achieved with Singapore. More so, when he returned to China, he decided to apply a similar economic development model to China. As we know, these reforms helped lift more than 600 million people out of poverty.

What can we (Croatia) learn from Singapore's example?

First of all, the destiny of a nation depends to a large extent on its leadership. Singapore is an evidence that a small, resourceless country, with competent and incorruptible leaders, can, within one generation, make a quantum leap from 'third world' to 'first world' country. Secondly, the Singaporean model shows that, pragmatic approach to problem solving and honest communication with citizens is more important for the prosperity of the country than current ideology of people in power.